

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, zastoupený Mgr. Františkem Klímou, advokátem se sídlem v Českých Budějovicích, Krajinská 224/37, proti žalované: **Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích**, se sídlem České Budějovice, Branišovská 31a, zastoupená JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem se sídlem Plzeň, Kamenická 2378/1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 6. 2015, č. j. 10 A 122/2013 - 154,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného advokáta Mgr. Františka Klímy **se určuje** částkou 6800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Vymezení věci**

Rozhodnutím rektora Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích (dále jen „žalovaná“) ze dne 31. 7. 2013, č. j. 01/0396/13, bylo v souladu s § 68 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“), potvrzeno rozhodnutí děkana Teologické fakulty žalované (dále jen „děkan“) vydané dne 7. 12. 2009, č. j. 04/1359/09, jímž bylo ukončeno studium žalobce (dále jen „stěžovatel“) na základě § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách v studijním programu M6107 Humanitní studia, obor 6141T031 Pastorační asistence, v kombinované formě studia.

Důvodem pro ukončení studia stěžovatele bylo nesplnění požadavků studijního programu dle Studijního a zkušebního řádu žalované registrovaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dne 17. srpna 2007 pod č. j. 17 806/2007-30 (dále jen „Studijní a zkušební řád“), konkrétně čl. 27 odst. 1 písm. c), tj. nezískání ve čtyřech po sobě jdoucích úplných semestrech alespoň 80 kreditů a dále podle písm. d) stejného článku, kdy stěžovatel ani po opakovaném zapsání úspěšně neabsolvoval vybrané povinné předměty: „Exegeze NZ 2, Filosofická etika, Všeobecný přehled a orientace v církevních dějinách 1, Všeobecná teologická etika 1, Dějiny a vývoj pastorální teologie, Fundamentální pastorální teologie, Ctnosti - etika mezilidských vztahů, Všeobecná teologická etika 2“.

Shora uvedené rozhodnutí děkana bylo žalovanou opakovaně přezkoumáváno, přičemž rektor žalované opakovaně shledal rozhodnutí děkana v souladu se zákonem a potvrdil ho rozhodnutími ze dne 8. 2. 2010 a 1. 9. 2010. Obě rozhodnutí byla následně na základě správní žaloby stěžovatele Krajským soudem v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) rozsudky ze dne 11. 6. 2010, č. j. 10 A 24/2010 – 42, a ze dne 19. 1. 2011, č. j. 10 A 77/2010 - 38, zrušena. Krajský soud v uvedených věcech opakovaně shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí rektora žalované spočívající v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaná dne 31. 7. 2013 vydala již třetí rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí o ukončení studia, kterým rozhodnutí děkana znovu potvrdila. Uvedené rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou u krajského soudu dne 3. 10. 2013, který ji rozsudkem ze dne 21. 3. 2014, č. j. 10 A 122/2013 - 71, pro nedůvodnost zamítl. Proti citovanému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud shledal důvodnou a napadený rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 As 64/2014 - 42, (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku jeho odůvodnění podle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). V tomto zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud krajskému soudu mj. uložil, aby se zabýval argumentací stěžovatele a aby uvedl, proč jednotlivé žalobní body považuje za nedůvodné, zejména se měl vypořádat s námitkou vlivu změny studijních předmětů na zákonnost napadeného rozhodnutí rektora žalované (ve srovnání s obsahem odůvodnění rozhodnutí děkana fakulty); tím, zda předměty, jejichž neabsolvování se stěžovatel měl údajně dopustit, byly skutečně vyučovány, resp. zda nebyly zrušeny či odepsány. Krajský soud měl rovněž posoudit případný vliv změny studijního plánu na objektivní možnost stěžovatele v pokračování v dalším studiu a uvést, proč nepovažuje provedení stěžovatelem navrhovaných důkazů za potřebné, a vyjasnit případné rozpory mezi účastníky předloženými listinami provedenými k důkazu. Krajský soud se měl rovněž věnovat i všem dalším žalobním námitkám.

Krajský soud žalobu stěžovatele ze dne 3. 10. 2013 směřující proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 31. 7. 2013 opětovně přezkoumal a pro její nedůvodnost ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl nyní kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 4. 6. 2015, č. j. 10 A 122/2013 - 154. Krajský soud dospěl k závěru, že i přes zjištěné vady napadené rozhodnutí ob stojí, neboť důvody pro ukončení studia stěžovatele byly dány a stěžovateli byly vytvořeny podmínky pro řádné absolvování studia. Krajský soud se ztotožnil se závěry žalované, že v případě stěžovatele byly splněny podmínky pro ukončení jeho studia podle čl. 27 odst. 1 písm. c) i d) Studijního a zkušebního řádu. Stěžovatel ve čtyřech po sobě jdoucích semestrech nezískal potřebný počet alespoň 80 kreditů, čímž naplnil podmínku stanovenou v čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu. Dále stěžovatel nejméně v rámci sedmi povinných předmětů ani po jejich opakovaném zapsání nezískal žádné kredity, čímž došlo k naplnění rovněž čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu.

pokračování

II.

Shrnutí kasační stížnosti stěžovatele

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., když dle názoru stěžovatele je napadený rozsudek krajského soudu nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky, má procesní vady a je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud podotýká, že kasační stížnost stěžovatele je poměrně obsáhlá, obtížně srozumitelná a nepřehledná, proto bylo značně náročné z jejího obsahu vůbec identifikovat jednotlivé stížní námitky stěžovatele.

Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za vnitřně rozporný, zmatečný a zcela nepřezkoumatelný, neboť ačkoli mu krajský soud dal v mnohém za pravdu, přesto žalobu zamítl a nevypořádal se se všemi jeho námitkami a neřídil se závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 As 64/2014 - 41.

Stěžovatel dále namítá nesprávnou interpretaci § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách krajským soudem. Rektor žalované měl rozhodnutí vydat ve lhůtě 30 dnů, a pokud jej nevydal, jeho právo se prekludovalo a vydat je již nemohl. Na podporu své argumentace stěžovatel odkázal zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, a nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07.

Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem rovněž v tom, že při přezkumu rozhodnutí děkana rektor neměl postupovat podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“). Rektor měl šetřit práva stěžovatele nabytá v dobré víře a měl provést test proporcionality a poměřovat stěžovateli způsobenou újmu ve smyslu § 94 správního řádu.

Vadu řízení dále představuje podle stěžovatele nerozhodnutí rektora o jeho žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana ze dne 12. 10. 2009, č. j. 04/1171/09, o odepsání předmětů za akademický rok 2008/2009. Děkan vydal meritorní rozhodnutí ve věci, aniž by rektor už rozhodl. Stěžovatel mj. proto považuje vydané rozhodnutí děkana za nicotné ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel rovněž uvedl, že ze strany rektora dochází k libovůli v rozhodnutí, když vychází z jiných důvodů pro ukončení studia než děkan, ač jeho rozhodnutí potvrzuje. Rektor vyměnil předmět „Anglický jazyk 1“ za předmět „Exegeze NZ 2“ a nijak podle názoru stěžovatele svůj postup neodůvodnil. Rozhodnutí děkana podle stěžovatele vycházelo ze skutkového stavu, který neměl oporu ve spise. Stěžovatel shledává rovněž rozhodnutí rektora nedostatečným a nepřezkoumatelným. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je pak podle názoru stěžovatele vnitřně rozporné a taktéž nepřezkoumatelné. Krajský soud se nevypořádal ani s jednou námitkou vytykanou Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku.

Stěžovatel je přesvědčen, že žalovanou vygenerované údaje ze STAGU (informační systém studijní agendy žalované; pozn. soudu) jsou nesprávné a nelze je přezkoumat pro rozpor s realitou i s napadeným rozhodnutím o ukončení studia stěžovatele. Přílohy napadených rozhodnutí obou orgánů žalované podle stěžovatele rovněž neodpovídají skutečnosti. Přílohy zpracované žalovanou dne 31. 7. 2013 jsou v rozporu s výpisy ze STAGU

z roku 2009 v době, kdy mělo být ukončeno studium stěžovatele. Podle přílohy F napadeného rozhodnutí rektora studijní plán oboru Pastorační asistence 1. až 5. ročník vůbec neodpovídá studijnímu plánu z akademického roku 2009/2010. Po dvouletém přerušení studia stěžovatele a jeho opětovném nástupu do akademického roku 2008/2009 byl změněn studijní program, což způsobilo mj. kolize předmětů. Ze strany žalované nebyla poskytnuta stěžovateli žádná součinnost k řešení vzniklých komplikací s plněním studijních povinností, žádná komunikace neexistovala. Stěžovatel zejména vytýká žalované nevytvoření studijních podmínek pro řádné absolvování studia po nástupu po přerušení studia v akademickém roce 2008/2009. Obor Pastorační asistence pokračoval v bakalářské formě, ale za jiných studijních podmínek. Příloha F rozhodnutí rektora neodpovídá studijnímu plánu pro 1. až 5. ročník po reakreditaci. Tvrzení krajského soudu, že nemělo vliv na průběh studia jednání dvou označených vyučujících (kteří dle tvrzení stěžovatele mu bezdůvodně odmítli zapsat zkoušku z předmětu „Exegeze 2“ a „Mariologie a eklesiologie“), je podle stěžovatele mylné.

Stěžovatel namítá, že nejsou naplněny podmínky pro ukončení jeho studia dle čl. 27 odst. 1 písm. c) a d) Studijního a zkušebního řádu. Důvodem je mylný výpočet kreditů podle STAGU i podle indexu. Shledává rozpor ve výčtu opakovaně zapsaných povinných neabsolvovaných předmětů mezi přílohou E rozhodnutí rektora žalované, rozhodnutím děkana, výpisy ze STAGU z akademického roku 2008/2009 a dalšími písemnostmi ve spise. Podle stěžovatele je v rozporu zejména Zápisový list – část A (vypsána ze STAGU dne 7. 12. 2009) s označením předmětů, které nebyly získány po druhém zapsání v indexu. Stěžovatelem předkládané důkazy tento rozpor dokládají a soudy se jimi měly zabývat. Nejasnosti zůstávají mj. ohledně předmětů „Všeobecný úvod do Písma Svätého“, „Všeobecná teologická etika 1“ a „Všeobecný přehled a orientace v církevních dějinách“, sporná je dále záměna předmětů „Anglický jazyk 1“ a „Exegeze NZ 2“. Rozpor mezi STAGEM a indexem se týká zvláště přílohy E rozhodnutí rektora žalované, absolvování „zkoušky u Mgr. P.“ a předmětu „Všeobecná teologická etika“. Stěžovatel tvrdí, že index byl ke dni 19. 9. 2009 předložen, což má vyplývat i z pozn. 3 přílohy E rozhodnutí rektora.

Dle tvrzení stěžovatele údaje na str. 2 a 3 Zápisového listu – části A mu nebyly nikdy dodány (viz e-mail studijního oddělení ze dne 13. 1. 2010). Stěžovatel obdržel od studijního oddělení pouze první stranu Zápisového listu – části A, která dle závěrů krajského soudu neobsahuje výčet klíčových osmi opakovaně zapsaných povinných neabsolvovaných předmětů, jež naplňují čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu.

Stěžovatel také nesouhlasí se závěry krajského soudu opírající se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59, a to při hodnocení vady řízení (výměna předmětu „Exegeze NZ 2“ za předmět „Anglický jazyk 1“), jež neměla mít vliv na zákonnost rozhodnutí rektora.

Co se týče naplnění podmínky dle čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu stěžovatel nesouhlasí s výběrem čtyř semestrů do rozhodného období pro posouzení splnění podmínek ukončení jeho studia. Rektor žalované neměl a nemá žádná kritéria, podle čeho volil po sobě souvislé čtyři semestry nepřerušované. Zimní semestr akademického roku 2006/2007 byl podle stěžovatele přerušen a neměl být tak započítán do rozhodného období. Zároveň stěžovatel namítá, že podle indexu je správný počet kreditů 72. Krajský soud podle stěžovatele pochybil, pokud o těchto skutečnostech neprovedl důkaz indexem.

Stěžovatel dále namítá rozpor mezi přílohou C a D rozhodnutí rektora v nezapočítaných absolvovaných předmětech, konkr. dvou předmětech ze dne 7. 2. 2009 (např. předmět „Všeobecná teologická etika“) a dvou předmětech ze dne 4. 4. 2009, všechny získané

pokračování

v akademickém roce 2008/2009, což nelze vytýkat stěžovateli z důvodu nepředložení indexu. Tvzení krajského soudu, že stěžovatel nepřeložil index ke kontrole, je nesmyslné, pokud byly ve STAGU zaznamenány zápočty a zkoušky získané dne 7. 2. 2009 a dne 19. 9. 2009. Výzva studijního oddělení ze dne 12. 10. 2009 dle přílohy H rozhodnutí rektora žalované je podle stěžovatele bezpředmětná, protože poslední zápis v indexu je ze dne 19. 9. 2009. Stěžovatel je přesvědčen, že se do rozhodného období nemůže započítat letní semestr akademického roku 2006/2007 a zimní semestr roku 2006/2007, neboť byly oba stěžovatelem přerušeny. Stěžovatelem absolvovaný předmět „Dějiny filosofie – novověk“ nebyl podle jeho názoru nedbalostním jednáním zapsán do STAGU a je nepodstatné, že vzhledem k hodnocení pouze dvěma kredity neměl vliv na zákonnost rozhodnutí.

Podle stěžovatele krajský soud nesprávně vykládá poučení v napadeném rozhodnutí, ze kterého sám stěžovatel dovozuje postup, že pro zvrácení napadeného rozhodnutí stačí vyvrátit alespoň jeden z vyjmenovaných důvodů ukončení jeho studia.

Stěžovatel dále spatřuje porušení „čl. 6 Úmluvy“, a to zřejmě v opakovaném rozhodování rektorů v jeho věci. Současně stěžovatel namítá v obecné rovině porušení „správního řádu, Ústavy a Úmluvy“, aniž by uváděl konkrétní projevy tvrzeného porušení.

Stěžovatel také poukazuje na již jednou uplatněné námítky podjatosti vůči rozhodujícímu senátu krajského soudu, které stále považuje za oprávněné pro podezření na zájem ve věci a přímou spolupráci s univerzitou.

Stěžovatel také krajskému soudu vytkl, že jej nevyzval k předložení celého znění indexu, popř. dalších důkazů, považoval-li jím předložené důkazy za nedostatečné.

Vzhledem ke všem namítaným rozporům mezi napadenými rozhodnutími žalované, krajského soudu, spisovým materiálem a samotnými tvrzeními stěžovatele, považuje stěžovatel za nutné podání posudku znalcem z oboru školství.

S ohledem na všechny skutečnosti uvedené stěžovatelem v jeho obsáhlé kasační stížnosti, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že je přesvědčena o bezvadnosti napadeného rozsudku krajského soudu po skutkové i právní stránce. Krajský soud se zcela vypořádal s argumentací stěžovatele uvedenou ve správní žalobě a jsou v něm podrobně popsány důvody, pro které jsou jednotlivé žalobní body nedůvodné.

Stěžovatel mylně zaměňuje řízení o žádosti o přezkoumání rozhodnutí dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách a přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Prekluze práva správního orgánu vydat rozhodnutí v řízení zakotveném v § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách není možná a rozhodně nemůže mít za následek nicotnost rozhodnutí vydaného na základě § 68 odst. 3 písm. g) zákona o vysokých školách. Nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. Ús 1169/07, se zabývá zcela odlišnou otázkou a na danou věc nedopadá.

Žalovaná odmítá argumentaci stěžovatele ohledně jeho údajné povinnosti účastnit se přednášek, žádný předpis stěžovateli takovou povinnost nestanoví. Stěžovatel ve správním ani v soudním řízení neprokázal svá tvrzení, že mu zkoušející neoprávněně odmítli zapsat zkoušky z předmětů „Exegeze 2“ a „Mariologie a eklesiologie“, jež mělo mít podle jeho názoru zásadní vliv na počet kreditů. Žalovaná považuje důkazní návrh stěžovatele na podání vysvětlení (posudku) znalcem z oboru školství za nadbytečný a nepřipustný. Žalovaná navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

IV.

Hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejdříve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V nyní projednávané věci jde o opakovanou kasační stížnost, proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval její přípustností z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, dovodil, že ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, v nichž Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. O tento případ jde rovněž v nyní posuzované věci, neboť předcházející rozsudek krajského soudu byl zrušen výlučně pro procesní vady, proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele přípustnou.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejdříve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k níž by musel rovněž přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se zdejší soud zabýval právním posouzením věci samé, je-li rozsudek krajského soudu skutečně nepřezkoumatelný nebo založený na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozsudku vycházel z ustálené judikatury Ústavního soudu [např. nálezu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, (N 85/8 SbNU 287) či ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, (N 155/35 SbNU 147)]; dostupná také na internetové adrese nalus.usoud.cz], podle níž jedním z principů, které představují součást práva na spravedlivý proces, je i povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné soudní rozhodnutí totiž nedává záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle či způsobem porušujícím právo

pokračování

na spravedlivý proces [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287) nebo 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02 (N 155/35 SbNU 147)].

Otázkou nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud také již zabýval v řadě svých rozhodnutí, možno odkázat např. na rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, v němž vyslovil následující: „*Nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ Za nepřezkoumatelné je dle navazující judikatury zdejšího soudu třeba považovat též rozhodnutí, v němž se soud nevypořádá se všemi žalobními body (rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74) nebo rozhodnutí, ze kterého není „*[z]řejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, [a to] zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud dostal povinnosti své rozhodnutí řádně odůvodnit a dostatečným způsobem se vypořádal se všemi žalobními námitkami obsaženými v rozsáhlé žalobě. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud rozvedl, na základě jakých úvah a z jakých důvodů považuje skutkové a právní názory stěžovatele za mylné, liché či vyvrácené a jak se vypořádal s důkazními návrhy stěžovatele a případnými rozpory v účastníky předkládaných listinách. Podrobně se zabýval veškerou argumentací stěžovatele obsaženou v žalobě v souladu se závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku a vyjádřil se ke všem namítaným žalobním bodům.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rektora. Přezkoumatelností správních rozhodnutí a povinností správního orgánu řádného odůvodnění správního rozhodnutí se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, podle kterého platí: „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.*“. Rozhodnutí rektora uvedeným požadavkům odpovídá a netrpí nedostatky, které by jej činily nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Z odůvodnění rozhodnutí rektora je patrné, že se zabýval všemi důvody ukončení studia stěžovatele a popsal skutkové okolnosti vedoucí k naplnění jednotlivých ustanovení Studijního a zkušebního řádu. Důvody ukončení studia stěžovatele jsou doloženy a popsány v přílohách napadeného rozhodnutí, které jsou jeho součástí, a rozhodnutí na ně též v konkrétních případech odkazuje.

V tomto ohledu se žalobní námitkou stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rektora i děkana dostatečně zabýval také krajský soud, když posuzoval mj. otázku dostatečnosti odůvodnění podmínek pro ukončení studia stěžovatele stanovených v obou

správních rozhodnutích. Pro tyto účely porovnával přílohy obou správních rozhodnutí s obsahem jejich odůvodnění, přičemž správně hodnotil uvedené přílohy jako platné součásti těchto rozhodnutí (k tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 - 17 a ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118). Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem v tom, že rozhodnutí děkana i rektora nejsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost, a zároveň považuje kasační námitku stěžovatele ohledně tvrzené absence vypořádání se s touto otázkou krajským soudem za nedůvodnou.

Dále stěžovatel namítl nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném výkladu a aplikaci ustanovení § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách a § 94 a násl. správního řádu krajským soudem. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry krajského soudu v otázce, že na řízení o přezkoumání rozhodnutí podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách se při nedostatečné svébytné úpravě subsidiárně užijí ustanovení správního řádu o odvolacím řízení jakožto ustanovení o řádném opravném prostředku, nicméně s žádostí o přezkoumání rozhodnutí podle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách nelze nakládat jako s mimořádným opravným prostředkem a aplikovat na něj právní úpravu přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu.

Mezi stěžovatelem a závěry krajského soudu není sporu o tom, že § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách, podle něhož se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení, je nutno zúženě vykládat tak, že obecné předpisy o správním řízení se nepoužijí jen na vlastní procesní úkony vysoké školy a studentů směřující k vydání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů, jinak se subsidiárně uplatní úprava správního řádu dle § 105 odst. 1 zákona o vysokých školách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 6 As 191/2014 - 22, publ. pod č. 3147/2015 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem ovšem zdůrazňuje, že žalovaná zásadně nebyla povinna při rozhodování o žádosti stěžovatele o přezkoumání rozhodnutí o ukončení jeho studia podané dle § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách aplikovat pravidla pro rozhodování v přezkumném řízení podle § 94 a násl. správního řádu, a to již ze samotné povahy věci.

Na rozhodování orgánů žalované o ukončení studia stěžovatele dle § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách se správní řád jako obecný předpis o správním řízení nepoužije. Na rozhodování orgánů žalované se proto nevztahují ani lhůty uvedené v § 71 správního řádu. Ze znění § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách vyplývá, že v případě stěžovatele měl děkan pro své rozhodnutí o ukončení jeho studia zákonem o vysokých školách, jako speciálním právním předpisem, stanovenou lhůtu 30 dnů ode dne oznámení předmětné skutečnosti. Ze znění § 68 odst. 4 rovněž vyplývá, že zákon o vysokých školách tuto, ani žádnou jinou lhůtu pro následné přezkumné rozhodování rektora o rozhodnutí děkana nestanoví; žádný právní předpis tedy zákonnou lhůtu nestanoví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, 6 Ans 5/2013 - 47). Z těchto důvodů nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že pokud rektor nevydal rozhodnutí v zákonné lhůtě 30 dnů, právo vydat rozhodnutí prekludovalo. Ve shodě se závěry krajského soudu nemohlo dojít k prekluzi práva žalované vydat rozhodnutí ani jeho nevydáním ve lhůtě stanovené pravomocným rozsudkem krajského soudu. Stěžovatelem odkazovaná a citovaná judikatura se vztahuje výlučně k daňové prekluzi podle daňového řádu a nelze ji analogicky použít na jiný typ řízení. Námitku stěžovatele týkající se prekluze práva rektora vydat napadené rozhodnutí tak posoudil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

Rovněž nelze přisvědčit právní argumentaci stěžovatele ohledně namítané nicotnosti napadených rozhodnutí žalované. Kdy je správní rozhodnutí nicotné, výslovně stanoví správní řád v § 77 a § 78. Podle § 28 odst. 1 zákona o vysokých školách děkan jedná a rozhoduje

pokračování

ve věcech fakulty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Z § 68 odst. 3 písm. g) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách vyplývá, že děkan fakulty má pravomoc vydat rozhodnutí o ukončení studia studenta, který nesplní požadavky vyplývající ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu příslušné vysoké školy, což byl i případ stěžovatele. Pokud děkan rozhodoval v rámci své pravomoci, nemůže být jeho rozhodnutí nicotné, a tudíž nemůže být nicotné ani následné rozhodnutí rektora o opravném prostředku.

Stěžovatelem namítaná nicotnost rozhodnutí děkana z toho důvodu, že měl rozhodnutí o ukončení studia stěžovatele vydat dříve, než bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o přezkoumání rozhodnutí děkana ze dne 12. 10. 2009 o odepsání některých podruhé neabsolvovaných předmětů (žádost stěžovatele o odepsání předmětů ze dne 19. 9. 2009 je součástí správního spisu, pozn. soudu), je taktéž mylná. Krajský soud se zabýval předmětem a účinky této žádosti stěžovatele a správně vyhodnotil, že žalobou napadené rozhodnutí děkana bylo vydáno již v době, kdy bylo o žádosti stěžovatele ze dne 19. 9. 2009 s konečnou platností rozhodnuto rozhodnutím děkana ze dne 12. 10. 2009, které bylo stěžovateli doručeno 24. 10. 2009. Podal-li stěžovatel proti tomuto rozhodnutí žádost o jeho přezkoumání, pak rozhodnutí o (ne)odepsání předmětu nespadá mezi rozhodnutí taxativně vyjmenovaná v § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, proti nimž lze podat rektorovi žádost o jejich přezkoumání. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na odůvodnění této otázky krajským soudem na str. 16 napadeného rozsudku, s nímž se ztotožňuje. V tomto ohledu nelze shledat důvodnou ani stěžovatelem namítanou vadu řízení týkající se rozhodování o zmiňované žádosti ze dne 12. 10. 2009.

Pokud jde o přezkum dalších kasačních námitek, je nejprve vhodné shrnout obsah napadených správních rozhodnutí.

Dne 7. 12. 2009 vydal děkan rozhodnutí o ukončení studia stěžovatele s odůvodněním, že podle zápisového listu o vykonaných zkouškách z matriky studentů, který tvoří přílohu rozhodnutí, stěžovatel nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu, konkrétně podle čl. 27 odst. 1 písm. c) nezískal ve čtyřech po sobě jdoucích semestrech alespoň 80 kreditů, ale pouze 53, a dále podle písmene d) ani po druhém zapsání nezískal kredity za povinné předměty uvedené v příloze.

Přílohou rozhodnutí děkana je Zápisový list – část A – Přehled o vykonaných zkouškách za akademický rok 2008/2009 ze dne 7. 12. 2009 (dále jen „zápisový list“). Na první stránce zápisového listu je uveden seznam absolvovaných předmětů s tím, že není splněn limit 80 kreditů za poslední čtyři semestry, ale pouze 53 kreditů. Na konci této první strany je nadpis „Nesplněné povinné předměty“ a pod ním je uvedeno 11 předmětů, na druhé stránce zápisového listu výčet pokračuje uvedením dalších 44 nesplněných povinných předmětů, výčet pokračuje i na stránce třetí (poslední stránka), kde je uvedeno 6 nesplněných povinných předmětů. Dále se na straně tři nachází výčet předmětů pod nadpisem „Předměty bez povoleného vícezápisu zapsané a nevykonané vícekrát“ zahrnující 8 předmětů označených zkratkou: KCD/NCDU1 (Všeobecný přehled a orientace v církevních dějinách 1), KET/NCTN (Ctnosti – etika mezilidských vztahů), KET/NVE1 (Všeobecná teologická etika 1), KET/NVTE2 (Všeobecná teologická etika 2), KFI/NFILE (Filosofická etika), KPT/NDVPT (Dějiny a vývoj pastorální teologie), KPT/NFUPT (Fundamentální pastorální teologie) a OJA/NAJ1 (Anglický jazyk 1).

Dne 31. 7. 2013 vydal rektor nyní žalobou napadené rozhodnutí, jímž přezkoumal a potvrdil rozhodnutí děkana ze dne 7. 12. 2009 o ukončení studia stěžovatele v souladu s § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách. Rektor shledal důvody pro ukončení studia stěžovatele, které spočívají v nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle Studijního

a zkušebního řádu, konkr. čl. 27 odst. 1 písm. c), když stěžovatel ve čtyřech po sobě jdoucích semestrech nezískal alespoň 80 kreditů, ale pouze 53. Podrobný rozpis, o jaké období se konkrétně jedná a které předměty byly ve smyslu Studijního a zkušebního řádu započteny, je uveden v příloze C a v příloze D rozhodnutí. Dále stěžovatel ani po druhém zapsání nezískal kredity za povinné předměty: 1. Exegeze NZ 2, 2. Filosofická etika, 3. Všeobecný přehled a orientace v církevních dějinách 1, 4. Všeobecná teologická etika 1, 5. Dějiny a vývoj pastorální teologie, 6. Fundamentální pastorální teologie, 7. Ctnosti – etika mezilidských vztahů a 8. Všeobecná teologická etika 2, čímž nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu podle Studijního a zkušebního řádu dle čl. 27 odst. 1 písm. d); viz příloha E rozhodnutí. Každý z těchto důvodů samostatně je postačující k ukončení studia stěžovatele.

Součástí rozhodnutí rektora jsou přílohy A až H, na něž je v odůvodnění rozhodnutí odkazováno. Obsahem přílohy A jsou předměty uznané z předchozího studia, za něž stěžovatel získal celkem 104 kreditů. Obsahem přílohy B jsou předměty absolvované v průběhu zimního semestru akademického roku 2004/2005, za něž stěžovatel získal celkem 27 kreditů. Obsahem přílohy C je průběh studia stěžovatele určující rozhodné období čtyř semestrů ve smyslu čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu, z něhož je patrné, že stěžovatel v akademickém roce 2008/2009 (letní semestr) studoval v průběhu celého semestru, tento semestr je započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2008/2009 (zimní semestr) stěžovatel studoval v průběhu celého semestru, tento semestr je započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2007/2008 (letní semestr) bylo studium na základě žádosti stěžovatele přerušeno od začátku semestru do 31. 7. 2008, semestr není započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2007/2008 (zimní semestr) bylo studium na základě žádosti stěžovatele přerušeno po dobu celého semestru, semestr není započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2006/2007 (letní semestr) bylo studium na základě žádosti stěžovatele přerušeno od 1. 6. 2007 do 31. 7. 2007 a dále pak od 1. 9. 2007 do konce semestru, tento semestr není započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2006/2007 (zimní semestr) stěžovatel studoval v průběhu celého semestru, tento semestr je započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2005/2006 (letní semestr) bylo studium na základě žádosti stěžovatele přerušeno od začátku semestru do 31. 8. 2006, tento semestr není započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2005/2006 (zimní semestr) bylo studium na základě žádosti stěžovatele přerušeno od 23. 11. 2005 do konce semestru, tento semestr není započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2004/2005 (letní semestr) studoval stěžovatel v průběhu celého semestru, tento semestr je započítán do rozhodného období; v akademickém roce 2004/2005 (zimní semestr) studoval stěžovatel v průběhu celého semestru, tento semestr není započítán do rozhodného období, neboť se jedná již o pátý po sobě jdoucí semestr. Obsahem přílohy D jsou předměty absolvované v rozhodném období čtyř semestrů ve smyslu čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu, za něž stěžovatel získal celkem 53 kreditů. Obsahem přílohy E jsou povinné předměty, jejichž neabsolvování je důvodem k ukončení studia ve smyslu čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu. Obsahem přílohy F je studijní plán oboru „Pastorační asistence (Mgr.)“ v akademickém roce 2008/2009 (akreditace do 15. 2. 2012). Obsahem přílohy H je dopis vedoucí studijního oddělení ze dne 12. 10. 2009, č. j. 04/1171/09, v němž informuje stěžovatele, že děkan vyhověl žádosti stěžovatele ze dne 19. 9. 2009 a umožnil odepsání předmětů „Speciální okruhy pastorace“ a „Eklesiologie a mariologie“ ze studijního plánu akademického roku 2008/2009 (šlo o předměty, které byly předmětem sporu). Děkan však nevyhověl žádosti stěžovatele o odepsání podruhé zapsaných předmětů uvedených v žádosti pod č. 1 až 4 a 7 až 15. V tomto dopise dále vedoucí studijního oddělení stěžovatele vyzvala, aby přinesl nejpozději do 22. 10. 2009 index (výkaz o studiu) na studijní oddělení za účelem kontroly. Obsahem přílohy G je e-mailová komunikace studijní referentky se stěžovatelem.

pokračování

Námítka stěžovatele týkající se rozdílů v důvodech ukončení jeho studia děkanem a následně rektorem byla v obdobném rozsahu uplatněna již v žalobě a krajský soud se s ní podrobným způsobem vypořádal, proto Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na jeho závěry, které považuje za správné a souladné s obsahem spisového materiálu. Krajský soud konstatoval, že děkan i rektor posuzovali skutkový stav věci ke stejnému dni, což vyplývá mj. z přílohy F rozhodnutí rektora, který vycházel ze studijního plánu oboru Pastorační asistence ve verzi pro rok 2008/2009 a nikoliv z roku 2013, jak namítal stěžovatel. Krajský soud se dostatečným způsobem vypořádal s návrhem stěžovatele, aby byly k důkazu provedeny jím předkládané listiny k prokázání změn ve studijním plánu a k prokázání toho, že rektor nevycházel ze studijního plánu akademického roku 2008/2009, nýbrž roku 2013 (viz str. 12 rozsudku). K tomu mj. uvedl, že v roce 2013 žádný studijní plán samostatného magisterského studijního programu oboru Pastorační asistence neexistoval, akreditace zanikla již ke dni 15. 2. 2012. Stěžovatelem předkládané listiny (tj. kopie listin nazvaných „Magisterský studijní program N 6107 Humanitní studia, studijní obor: Pastorační asistence, rozvrhováno pro 1. až 2. ročník, přičemž na jedné je rukou dopsáno „AR 2006/07“ a na druhé „AR 2007/08“) se týkají jiného typu studijního programu - navazujícího magisterského studia.

Krajský soud se rovněž zabýval srovnáním příloh rozhodnutí děkana a rozhodnutí rektora a dal za pravdu stěžovateli ohledně výměny jednoho povinného podruhé neabsolvovaného předmětu zakládajícího splnění podmínky ukončení studia dle § 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušební řádu, neboť rektor žalované ve svém rozhodnutí označil jako neabsolvovaný předmět „Exegezi NZ 2“, namísto předmětu „Anglický jazyk 1“ označeným děkanem v jeho rozhodnutí. Výčet obou příloh se v dalších sedmi povinných podruhé neabsolvovaných předmětech shoduje. O této otázce krajský soud uvážil tak, že ačkoliv tento rozpor není v rozhodnutí rektora zdůvodněn, nemá tato vada vliv na jeho zákonnost, neboť i kdyby k ní nedošlo, byl by výrok o ukončení studia stěžovatele stále stejný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 - 59). Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje, neboť podmínky pro ukončení studia stěžovatele podle čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušební řádu byly splněny i při neabsolvování toliko sedmi předmětů, na kterých se oba orgány žalované shodly.

Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou rovněž námitku stěžovatele, že ze strany rektora dochází k libovůli, neboť sám rozhoduje o ukončení studia studenta. Je třeba konstatovat, že § 68 odst. 4 zákona o vysokých školách zakládal rektorovi vysoké školy pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech studentů, mimo jiné vydat rozhodnutí, kterým rozhodnutí děkana o ukončení studia pro nesplnění požadavků dle § 56 odst. 1 písm. b) téhož zákona potvrdil (případ stěžovatele), změnil nebo zrušil. V postupu rektora tedy nelze spatřovat pochybení, jestliže přezkoumávané rozhodnutí děkana potvrdil. Jediné pochybení, ovšem bez vlivu na zákonnost rozhodnutí o ukončení studia stěžovatele, je nedostatečné odůvodnění změny, jak je v předcházejícím odstavci uvedeno.

Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení opakovaně namítal rozpory mezi jednotlivými přílohami napadených správních rozhodnutí a jejich odůvodněními, dále rozpory mezi písemnostmi, jež jsou obsahem správního spisu, a záznamy veřejně přístupnými ve STAGU, rozpory mezi různými zápisy ve STAGU z různého období, a také rozpory mezi záznamy ve STAGU a indexem stěžovatele. K odstranění tvrzených rozporů stěžovatel v řízení před krajským soudem navrhol provedení četných listinných důkazů. Krajský soud se přitom stěžovatelem tvrzenými rozpory zabýval, většinu z nich shledal neopodstatněnými a zbývající řádně vypořádal. Krajský soud shledal provedení stěžovatelem předložených listinných důkazů nadbytečným, přičemž své úvahy dostatečně zdůvodnil a o řádném zjištění skutkového stavu věci žalovanou stranou neměl zásadní pochybnosti. Krajskému soudu proto nelze v tomto

směru ničeho vytykat, přičemž Nejvyšší správní soud např. již v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2204 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, vyslovil následující: „*Soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoliv (...) to jej však nezburcuje povinnosti takový postup odůvodnit (...) přitom soud zváží rozsah doplňování dokazování tak, aby nenabrazoval činnost správního orgánu.*“ Možnost soudu doplnit dokazování (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) nelze bez dalšího zaměnit za povinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104).

Podle § 77 odst. 2 s. ř. s. může krajský soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak, přičemž provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje, které z navržených důkazů provede a které nikoliv. Soud má tedy možnost dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, ale také zjistit dílem nový či jiný skutkový stav jako podklad pro své rozhodování a porovnání s užitou právní kvalifikací (tzv. princip plné jurisdikce; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 5 As 42/2010 - 83). Zároveň však platí, že soud nemá nahrazovat činnost správního orgánu.

Pokud se jedná o stěžovatelem tvrzené rozpory mezi záznamy ve STAGU a indexu, k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že z napadeného rozhodnutí rektora vyplývá, že stav kreditního konta stěžovatele a přehled plnění jeho studijních povinností byl ze strany žalované posuzován na základě údajů zaznamenaných v databázi jednotného informačního elektronického systému Studijní agenda (tzv. „IS STAG“) vedeného žalovanou.

Podle § 57 odst. 3 zákona o vysokých školách je výkaz o studiu doklad, do něhož se zapisují zejména studijní předměty a výsledky kontroly studijní úspěšnosti nebo studijního výkonu. Údaje uvedené v první větě lze evidovat rovněž v elektronickém informačním systému vysoké školy nebo fakulty. V takovém případě je vysoká škola nebo fakulta povinna zabezpečit údaje v elektronickém informačním systému proti zásahu neoprávněných osob. Za Výkaz o studiu se pak považuje výpis těchto údajů úředně potvrzený vysokou školou nebo fakultou. Evidence studijních výsledků studentů zapsaných na fakultě žalované je tak vedena v souladu s § 57 odst. 3 zákona o vysokých školách ve výkazu o studiu prostřednictvím IS STAG. Souběžně je evidence o výsledcích studentů zapsaných na fakultě vedena v písemném výkazu o studiu, který má buď fyzickou podobu indexu (výkaz o studiu) nebo fyzickou podobu souboru zkouškových a zápočtových katalogů. Z hlediska kontroly a odstranění případných nesrovnalostí v záznamech jsou v každém ročníku údaje z IS STAG srovnávány se zápisy v indexu, který jsou studenti povinni na konci každého akademického roku předložit ke kontrole.

V poučení napadeného rozhodnutí již rektor stěžovatele upozornil, že praxe zavádění IS STAG do užívání před rokem 2010 předpokládala verifikaci údajů v IS STAG dle předloženého výkazu o studiu, jež je ve vlastnictví studenta. Dále zdůraznil, že stěžovatel verifikaci těchto údajů fakultě (své studijní referentce) neumožnil, a to v rozporu s tehdy platnými předpisy a dalšími závaznými dokumenty žalované (zejm. Opatření děkana Teleologické fakulty žalované č. 147 ze dne 23. 4. 2009, odst. 4, a Harmonogram akademického roku 2008/2009). Stěžovatel tak neučinil ani přes opakované urgencye ze strany studijní referentky (mj. dopisem ze dne 12. 10. 2009, č. j. 04/1171/09 – viz příloha H).

Krajský soud se stěžovatelem tvrzeným rozporům zápisů v IS STAG a v indexu stěžovatele dostatečně zabýval na více místech svého rozsudku, např. na str. 17 rozsudku krajský soud správně konstatoval, že pokud měl stěžovatel za to, že údaje v IS STAG jsou rozporné s údaji v jeho indexu, měl ve vlastním zájmu index předložit, aby byly zápisy uvedeny do souladu;

pokračování

to stěžovatel i přes výzvy studijního oddělení neučinil. Tvrzený rozpor měl stěžovatel sám řešit se studijním oddělením ještě v době trvání studia. V tomto kontextu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje také se závěrem krajského soudu o nedůvodnosti námitky stěžovatele ohledně údajného pozměňování „veřejných“ listin. Výpisy z IS STAG nemají povahu veřejné listiny a jakékoliv možné chyby ve vedení evidence zápisu předmětů a známek bylo možné opravovat popsáním postupem, k němuž byla nezbytná aktivita samotného stěžovatele. Obsah správního spisu i odůvodnění napadených správních rozhodnutí (viz příloha H rozhodnutí rektora) dokládají, že stěžovatel v průběhu správního řízení až do dne vydání napadeného rozhodnutí rektora nepředložil svůj index k prokázání tvrzených rozporů v zaznamenaných údajích. Stěžovatel přeložil kopii svého indexu (navíc nekompletní, a tudíž neprůkaznou – chybí str. 1, 4 až 7, 10 až 27, 40 až 45, 52 až 53) poprvé až v řízení před krajským soudem, ačkoli ani netvrdí jakoukoli relevantní skutečnost, která by mu bránila v předložení indexu již v řízení před děkanem či rektorem.

Srovnání obsahu přílohy rozhodnutí děkana (zápisový list) a přílohy E rozhodnutí rektora se krajský soud rovněž zevrubně věnoval mj. na str. 14 a 15 rozsudku a Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením opět ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje. Krajský soud neshledal stěžovatelem tvrzené zásadní rozpory mezi uvedenými přílohami. Stěžovatel se zmýlil v tom, pokud se domníval, že mu bylo rozhodnutím děkana ukončeno studium podle čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu z důvodu neabsolvování 11 předmětů uvedených na konci první strany zápisového listu. Ze zápisového listu totiž plyne, že stěžovateli bylo děkanem ukončeno studium podle čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu z důvodu opakovaného neabsolvování 8 předmětů, uvedených na třetí straně zápisového listu.

V této souvislosti nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatele, že přílohy napadeného rozhodnutí rektora žalované jsou v rozporu se záznamy STAGU z roku 2009, neboť přílohy A až F jsou vygenerovány ze zdroje IS STAG k datu vydání rozhodnutí děkana tj. ke dni 7. 12. 2009, což plyne přímo z jejich znění.

Pokud stěžovatel tvrdí, že obdržel od studijního oddělení pouze první stranu zápisového listu, a strany 2 a 3 zápisového listu mu nebyly nikdy dodány, což má prokazovat e-mail studijního oddělení ze dne 13. 1. 2010, nelze mu dát za pravdu. Jednak stěžovatelem zmiňovaný e-mail ze dne 13. 1. 2010 není součástí správního ani soudního spisu a zároveň ho stěžovatel k prokázání svého tvrzení v průběhu správního ani soudního řízení nepředložil. Nadto ze spisového materiálu současně vyplývá, že tuto námitku v předcházejících řízeních ani neuváděl. Ze správního spisu přitom ostatně vyplývá, že rozhodnutí děkana bylo stěžovateli doručováno s kompletní přílohou tvořenou třemi stranami zápisového listu. Takto bylo při formě tzv. náhradního doručování rovněž vyvěšeno na úřední desce žalované.

Další okruh argumentace stěžovatele se týká jím tvrzené změny studijního programu a studijního plánu oboru Pastorační asistence, ke které došlo v průběhu jeho opakovaně přerušovaného studia, a jež měla dle přesvědčení stěžovatele zásadní vliv na objektivní možnost dokončení jeho studia. Stěžovatel má za to, že došlo k poškození jeho práv, neboť mu žalovaná nevytvořila řádné studijní podmínky po nástupu do studia po jeho přerušení v akademickém roce 2008/2009. Krajský soud se obdobně formulovanými žalobními body dostatečně zabýval v napadeném rozsudku na str. 19 a 20, přičemž aproboval závěry vyslovené již v rozhodnutí rektora. Krajský soud uvedl, že stěžovatel nastoupil po přerušení studia do akademického roku 2008/2009, přičemž jeho magisterský studijní program pětiletý i obor byl zachován. Do tohoto studijního programu již nebyli přijímáni další studenti. Daný studijní program a obor byl akreditován až do 15. 2. 2012, aby stávající studenti mohli celé studium řádně dokončit. V souvislosti s reakreditací byly otevřeny studijní programy bakalářský (1. až 3. ročník)

a navazující magisterský (4. až 5. ročník) v kombinované formě. Studijní plán však zůstal pro pětiletý magisterský studijní program i obor Pastorační asistence zachován, jak vyplývá z přílohy F rozhodnutí rektora (verze studijního plánu aktualizovaná pro akademický rok 2008/2009). Krajský soud připustil, že sice došlo ke změně struktury přednášek, oproti stavu před přerušением studia stěžovatele, nicméně konstatoval, že žalovaná nemůže garantovat to, že po dobu přerušení studia nedojde ke změně studijního programu či oboru a ke změně skladby přednášek. Ve věci uvážil, že z ničeho nelze dovozovat, že stěžovatelovo přerušení studia a změna studijního programu a oboru Pastorační asistence (nevztahující se ovšem na studijní plán stěžovatele) měly negativní vliv na ukončení studia stěžovatele po jeho opětovném nástupu. Stěžovatel po ukončení přerušení svého studia a nástupu do akademického roku 2008/2009 prokazatelně nesplnil podmínky pro řádné pokračování ve studiu. Dále krajský soud zdůraznil, že stěžovatel musel plnit celou řadu předmětů z předchozích let, které se *de facto* již nevyučovaly podle dobíhajícího studijního plánu magisterského kombinovaného studijního programu oboru Pastorační asistence, neboť v nižších ročnících zřejmě nebyli žádní studenti. Docházelo k tomu, že stěžovatel tyto předměty musel čerpat z jiných studijních programů a oborů, v důsledku čehož docházelo ke střetu rozvrhů. Některé předměty měly i z toho důvodu jiné názvy a jiný studijní sylabus, neboť byly vyučovány v jiném studijním programu či oboru. K této otázce rektor žalované v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že předměty zrušené bez náhrady byly studentům prominuty (o této skutečnosti byl stěžovatel informován studijní referentkou po konzultaci s proděkankou pro studijní a pedagogickou činnost – viz příloha G), v nabídce fakulty nebo univerzity (pro případ výběrových předmětů) byl vždy dostatek předmětů, z nichž bylo možné studijní plán pro daný semestr sestavit (viz příloha F). Z uvedených důvodů proto tvrzení stěžovatele ohledně zrušení výuky některých předmětů bez náhrady v akademickém roce 2008/2009 nemohlo mít vliv na splnění podmínek pro ukončení jeho studia. Za předmět „Latinský jazyk 1“, který podle stěžovatele neměl být vyučován, má stěžovatel v příloze D rozhodnutí rektora žalované započítány kredity.

Stěžovatel v řízení před krajským soudem dokládal svá tvrzení o neřešitelném souběhu vyučovacích hodin ve svém rozvrhu listinami obsahujícími rozvrhy jednotlivých studijních oborů, z nichž musel čerpat přednášky. Krajský soud nepovažoval provedení těchto důkazů za nutné, neboť nezpochybil, že ke kolizi výuky docházelo a že přítomnost stěžovatele na všech přednáškách byla pro něj nereálná. Nicméně zdůraznil, že stěžovatel studoval v kombinované formě studia, což znamená, že účast na přednáškách není zpravidla povinná a že hlavní složka studia spočívá v samostudiu a vypracovávání seminárních prací. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením krajského soudu opět ztotožňuje.

Krajský soud se dále zabýval tvrzením stěžovatele, že mu orgány žalované (konkr. zaměstnanci teologické fakulty) neposkytly dostatečnou součinnost a pomoc s řešením jeho studijních nesrovnalostí. Jak správně shledal krajský soud, obsah správního spisu dokládá, že studijní oddělení se stěžovatelem náležitě komunikovalo a poskytovalo mu dostatečné informace (viz řada e-mailů mezi stěžovatelem a studijní referentkou studijního oddělení, jednotlivými učiteli i garantem studijního oboru Pastorační asistence Dr. Ing. A. K.).

Rovněž se krajský soud podrobně vyjádřil k námitce stěžovatele stran údajné podjatosti některých akademických pracovníků teologické fakulty, jež měla mít zásadní vliv na průběh studia stěžovatele, zvláště na celkový počet dosažených kreditů (str. 21 rozsudku krajského soudu). Stěžovatel uváděl, že měl v průběhu studia potíže se dvěma vyučujícími (ThLic. P. a Mgr. O.), kteří mu měli mj. bezdůvodně odmítnout zapsat absolvované zkoušky a vůči nimž podával námitky podjatosti. Z obsahu správního spisu je ovšem prokázáno, že námitky podjatosti byly příslušnými orgány náležitě řešeny a návrhům stěžovatele na komisionální přezkoušení bylo vyhověno.

pokračování

Stěžovatel je přesvědčen, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky pro ukončení jeho studia dle čl. 27 odst. 1 písm. c) i d) Studijního a zkušebního řádu ve spojení s § 56 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách. Krajský soud se splněním jednotlivých důvodů ukončení studia stěžovatele ve smyslu cit. ustanovení obsáhle zabýval zejména na str. 16 až 20 napadeného rozsudku, na jehož závěry pro jejich věcnou správnost a důkladnost Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje.

Podle stěžovatele počet i výčet podruhé neabsolvovaných povinných předmětů neodpovídá realitě a je odlišně stanoven v rozhodnutí děkana, rozhodnutí rektora žalované, stavem zápisů ve STAGU z akademického roku 2008/2009 i v indexu stěžovatele. K těmto vytýkaným rozporům mezi údaji z jednotlivých zdrojů se krajský soud přezkoumatelným a jednoznačným způsobem vyjádřil na více místech odůvodnění svého rozsudku, přičemž zásadní rozpory v relevantních skutkových okolnostech neshledal. Napadená rozhodnutí žalované se shodují v označení sedmi povinných předmětů opakovaně zapsaných a neabsolvovaných (u předmětu „Filosofická etika“ se pouze uvádí různá zkratka, což nemá vliv na totožnost předmětu). Důsledky výměny jediného povinného předmětu, jehož neabsolvování bylo také jedním z důvodů ukončení studia stěžovatele dle čl. 27 odst. 1 písm. d) Studijního a zkušebního řádu (předmět „Exegeze NZ 1“ za předmět „Anglický jazyk 1“) byly krajským soudem rozebrány mj. na str. 15 rozsudku, s tím, že nezdůvodnění této záměny nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jak již bylo uvedeno.

Krajský soud se vyjádřil rovněž k stěžovatelem namítaným předmětům „Všeobecný přehled a orientace v církevních dějinách 1“ (nebyl odepsán, jak se stěžovatel mylně domnívá) a „Všeobecná teologická etika 2“. Ve vztahu k předmětu „Všeobecná teologická etika 1“ krajský soud konstatoval, že stěžovatel v žádosti ze dne 19. 9. 2009 o odepsání tohoto předmětu nepožádal. Stěžovatelem zmiňovaná poznámka č. 3 v příloze E týkající se odložení kontroly studia vzhledem k prodlouženému zkouškovému období na žádost studenta a k projednání žádosti o odepsání zapsaných předmětů ze dne 19. 9. 2009 tak na stavu neabsolvování tohoto předmětu nic nemění. Pokud stěžovatel tvrdí, že uvedený předmět absolvoval, a prokazuje ho obsahem indexu, krajský soud zdůraznil, že tvrzené absolvování předmětu „Všeobecná teologická etika 1“ spadá do akademického roku 2008/2009 a v řízení vyšlo najevo, že stěžovatel nepředložil na konci akademického roku 2008/2009 index ke kontrole studijnímu oddělení, aby mohl být uveden stav indexu do souladu se stavem v IS STAG. Nedostatky v tomto směru jdou podle krajského soudu k tíži stěžovatele. Tvrzení stěžovatele, že mu nebyly započítány čtyři předměty (dva ze dne 7. 2. 2009 a dva ze dne 4. 4. 2009) absolvované v akademickém roce 2008/2009, proto z hlediska výše uvedených závěrů krajského soudu také neobstojí. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatelem tvrzený poslední údajný zápis v indexu ze dne 19. 9. 2009 (udělení blíže neurčeného zápočtu) nemůže představovat řádné provedení povinné kontroly všech záznamů mezi indexem a IS STAGEM získaných v rámci celého akademického roku 2008/2009. Jak dokládá obsah přílohy H rozhodnutí rektora žalované, stěžovatel byl dne 12. 10. 2009 studijním oddělením vyzván k předložení indexu do 22. 10. 2009 za účelem provedení řádné kontroly po ukončení akademického roku 2008/2009. Jak již bylo vyloženo, stěžovatel index v uvedené lhůtě a ani později do dne vydání napadeného rozhodnutí rektora žalované nepředložil.

Odepsání předmětů „Dějiny a vývoj pastorální teologie“ a „Fundamentální pastorální teologie“ nebylo k žádosti stěžovatele ze dne 19. 9. 2009 povoleno. Ve vztahu k předmětu „Ctnosti – etika mezilidských vztahů“ krajský soud uvážil, že tvrzení stěžovatele ohledně úspěšného absolvování tohoto předmětu se neopírá o obsah správního spisu a ani stěžovatel

nepřeložil kopii svého indexu za akademický rok 2005/2006, v němž měl předmět údajně absolvovat.

Co se týče naplnění podmínky podle čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu, jež vedla k ukončení studia, stěžovatel předně rozporuje celkový počet dosažených kreditů v rozhodném období a zároveň výběr čtyř konkrétních semestrů započítaných do rozhodného období pro posouzení splnění podmínek ukončení jeho studia.

K tomu krajský soud správně poukázal na to, že sám stěžovatel v žalobě uváděl různé počty získaných kreditů (62, 72, 84 i 90). Pro nepřehlednost žalobní argumentace stěžovatele se proto krajský soud zabýval pouze tím, zda je údaj o 53 dosažených kreditech za po sobě jdoucí čtyři semestry správný a zda byly správně stanoveny ony rozhodné čtyři semestry. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti uvedl počet 72 kreditů jako správný podle indexu (strana 19 kasační stížnosti), jenž by byl však taktéž nepostačující pro řádné pokračování v jeho dalším studiu. Krajský soud správně usoudil, že při rozhodnutí o ukončení studia dle čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu je nutno vždy vycházet z posledních čtyř po sobě jdoucích celých (nepřerušovaných) semestrů před ukončením studia. Orgány žalované správně započítaly do rozhodného období letní semestr akademického roku 2008/2009, zimní semestr akademického roku 2008/2009, zimní semestr akademického roku 2006/2007 a letní semestr akademického roku 2004/2005. Semestry mezi těmito rozhodnými obdobími nemohly být započítány, neboť šlo o semestry, v nichž měl stěžovatel studium přerušeno (viz příloha C rozhodnutí rektora žalované). Stěžovatelem namítaný zimní semestr akademického roku 2006/2007 nebyl přerušen, jak se stěžovatel mylně domnívá. Přerušeni se týkalo pouze semestru letního akademického roku 2006/2007, neboť jak vyplývá z přílohy C rozhodnutí rektora žalované, řádný počátek období pro získání kreditů platil pro zimní semestr od 1. 9. 2006 a konec byl prodloužen z 1. 6. 2007 na žádost stěžovatele do 30. 6. 2007; stěžovatel má vykázáno studium v průběhu celého zimního semestru akademického roku 2006/2007.

Stěžovatel je rovněž přesvědčen o rozporu přílohy C a D rozhodnutí rektora žalované, neboť se domnívá, že v příloze D nejsou zapsány všechny jím absolvované předměty za započítané semestry. K tomu krajský soud upozornil na nekompletnost stěžovatelem předložené kopie jeho indexu, a proto shledal důkazní hodnotu takového důkazu diskutabilní. Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelem v kasační stížnosti uváděný předmět „Speciální psychopatologie 4“ ve studijním plánu oboru Pastorační asistence v akademickém roce 2008/2009 dle přílohy F rozhodnutí rektora žalované obsažen ani není. Naopak předmět „Speciální psychopatologie 3“, ačkoliv byl absolvován stěžovatelem v letním semestru akademického roku 2006/2007, byl zohledněn ve prospěch stěžovatele a započítán do rozhodného období.

Co se týče stěžovatelem namítané absence započtení předmětu „Dějiny filosofie – novověk“ v příloze D rozhodnutí rektora žalované, jež měl být stěžovatelem absolvován, potvrzen studijním oddělením dne 19. 12. 2005 a zapsán dne 2. 4. 2005 (tato argumentace uvedena až v kasační stížnosti) je nutno konstatovat, že se tvrzení stěžovatele ohledně tohoto předmětu výrazně rozcházejí a značně znevěrohodňují stěžovatelem vytýkané pochybení žalované. V žalobě totiž stěžovatel tvrdil, že uvedený předmět absolvoval dne 18. 9. 2005 a index ke kontrole přeložil studijnímu oddělení dne 2. 4. 2005 (str. 20 žaloby). S touto argumentací stěžovatele se krajský soud vypořádal na str. 19 napadeného rozsudku se závěrem, že nelze ve vztahu k tomuto předmětu vyloučit, že byl studijním oddělením opomenut a nebyl zapsán ve STAGU, ačkoliv datum tvrzeného předložení indexu ke kontrole předchází datu tvrzeného absolvování předmětu. Na stranu druhou se v uvedeném datu předložení indexu mohl mýlit i stěžovatel. Krajský soud ovšem zdůraznil, že tento předmět byl hodnocen pouze jedním

pokračování

kreditem, a proto případné opomenutí jeho započítání do zjišťovaného počtu kreditů za rozhodné období nemohlo mít zásadní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pořád zůstává nezpochybněnou skutečností, že stěžovatel nedosáhl za čtyři po sobě jdoucí semestry 80 kreditů a naplnil tak důvod pro ukončení studia podle čl. 27 odst. 1 písm. c) Studijního a zkušebního řádu. S tímto hodnocením se zdejší soud rovněž ztotožňuje.

Námítku stěžovatele ohledně celkového počtu dosažených kreditů za celé studium krajský soud posoudil jako irelevantní, protože údaj o celkovém počtu získaných kreditů nijak nesouvisí s naplněním zkoumaných důvodů pro ukončení studia stěžovatele.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti podal podrobný teoretický výklad institutu závazného stanoviska dle § 149 odst. 1 správního řádu s četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, avšak bez uvedení bližší souvislosti s nyní projednávanou věcí. Nutno podotknout, že v průběhu správního řízení žalované nebylo ani žádné závazné stanovisko vydáno. Rovněž se obsáhle zabýval obecnou teorií soudního řízení ve správním soudnictví bez jakéhokoliv procesního vyústění pro účely dané věci. Také se vyjadřoval k otázce soudní přezkoumatelnosti zkoušek na vysoké škole s poukazy na rozhodnutí českých i německých správních soudů. Opět bez zřejmého propojení s posuzovaným případem stěžovatele.

Ohledně stěžovatelem již dříve uplatněné námítky podjatosti vůči rozhodujícímu senátu krajského soudu v nyní projednávané věci, je třeba odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. Nao 68/2015 - 141, ve kterém se již zdejší soud zabýval pochybnostmi stěžovatele o nepodjatosti jednotlivých soudců rozhodujícího senátu krajského soudu ve věci stěžovatele v této věci vedené u krajského soudu vedené pod sp. zn. 10 A 122/2013. Uváděl-li stěžovatel, že soudkyně JUDr. Krybusová se po jím vznesené námítce podjatosti pravděpodobně nechala sama vyloučit z projednávání a rozhodování věci, aby „*soud ukázal, že právní názor i jiných soudců je totožný*“, nelze s ním souhlasit. Z obsahu spisu je totiž zjevné, že v případě stěžovatelem uváděné JUDr. Krybusové jde o JUDr. Marii Trnkovou (dříve Krybusovou), jak je zjevné z již uvedeného usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. Nao 68/2015 - 141, kterým zdejší soud rozhodl o tom, že JUDr. Věra Balejová, JUDr. Marie Trnková (dříve Krybusová) a Mgr. Helena Nutilová, nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování této věci.

Výklad krajského soudu ve vztahu k „poučení“ obsaženému v závěru rozhodnutí rektora je podle názoru Nejvyššího správního soudu rovněž správný. Ze znění „poučení“ jednoznačně vyplývá, že pro zvrácení důsledků napadeného rozhodnutí by musely být vyvráceny všechny žalovanou zjištěné důvody pro ukončení studia stěžovatele, a nikoliv toliko jeden, jak se mylně domnívá sám stěžovatel.

Stěžovatelem vytýkané opakované rozhodování rektora v jeho věci v případech zrušení pravomocnými rozsudky správních soudů nemůže bez dalšího představovat stěžovatelem namítané porušení „čl. 6 Úmluvy“ (zjevně myšlena Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, dále jen „Úmluva“; pozn. soudu). Vzhledem k tomu, že stěžovatel jiné konkrétní případy porušení čl. 6 Úmluvy v nyní posuzované věci neuvedl, zabýval se zdejší soud tvrzeným porušením čl. 6 Úmluvy pouze v obecné rovině a dospěl k závěru, že k žádnému porušení stěžovatelových práv a svobod plynoucích z Úmluvy v projednávané věci nedošlo. O aplikaci čl. 6 Úmluvy na projednávanou věc lze ostatně značně pochybovat, neboť v projednávané věci nejde o trestní obvinění stěžovatele a je rovněž velmi sporné, zda jde o rozhodnutí, které se týká jeho občanských práv nebo závazků.

Pro odstranění všech tvrzených rozporů při zjišťování skutkové podstaty dané věci stěžovatel navrhol v řízení před krajským soudem i v následné kasační stížnosti zpracování posudku znalcem z oboru školství. Krajský soud tento návrh stěžovatele posoudil tak, že provedení navrhovaného důkazního prostředku nepovažoval za nutné, neboť k vypořádání žalobních bodů zcela postačoval obsah správního spisu, na základě kterého si krajský soud dokázal učinit vlastní závěry o skutkových otázkách. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením krajského soudu ztotožňuje a ve věci uzavírá, že skutkový stav věci byl zjištěn v průběhu správního řízení žalovanou v míře, o níž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, proto rovněž shledal vypracování stěžovatelem navrhovaného znaleckého posudku za nadbytečné v souladu s § 77 odst. 2 s. ř. s., a to zejména proto, že v posuzované věci ani nejde o otázku, k níž je třeba specifických odborných znalostí.

Důvodná není ani námitka stěžovatele, že krajský soud jej nevyzval k předložení celého znění indexu, popř. dalších důkazů, považoval-li jím předložené důkazy za nedostatečné. K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud nebyl povinen stěžovateli před rozhodnutím ve věci poskytovat poučení, že jeho tvrzení dosud prokázána nebyla a vyzývat jej k doplnění důkazních návrhů. V této souvislosti v úvahu přicházející § 118a o. s. ř., týkající se poučovací povinnosti soudu, nelze v řízení před správními soudy aplikovat, neboť účastníci tohoto řízení i soudy samotné jsou oproti civilnímu řízení při jednání v odlišné situaci. Účastníkům řízení jsou v okamžiku, kdy je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu přípustná, známy právní názory správních orgánů. Po podání žaloby jsou pak před jejím projednáním účastníkům k dispozici závěry správních orgánů podložené správním spisem, názory účastníků správního řízení a názor žalobce. Vzhledem k uvedené rozdílné pozici při jednání, dispoziční zásadě a zásadě koncentrace řízení, již tedy není nutné jednání před správními soudy formalisticky procesně svazovat tak, jak činí § 118a o. s. ř. Navíc s ohledem na eventualitu možného rozhodnutí bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.) není možné, aby byl soud svázán procesními povinnostmi, které zakládá § 118a o. s. ř., neboť by je soud v tomto případě nemohl dodržet. Správním soudům tak na rozdíl od soudů rozhodujících v civilním nalézacím řízení v prvním stupni z § 118a o. s. ř. nevyplývají žádné procesní povinnosti, jejichž porušení by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 1 Afs 23/2012 - 102). V této souvislosti neobstojí ani další námitka stěžovatele, že mu krajský soud v předcházejícím řízení index vrátil, neboť tyto „vrácené přílohy“ stěžovatel doložil v předchozím řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 64/2014 a zdejším soudem byly po zrušení předchozího rozsudku krajského soudu předloženy tomuto soudu spolu se spisem krajského soudu. Krajský soud tedy měl tyto přílohy (včetně stěžovatelem předložené neúplné kopie indexu) při svém rozhodování k dispozici, což ostatně stěžovatel nezpochybňuje.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného také konstatuje, že krajský soud se řídil závazným právním názorem vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozsudku zdejšího soudu ze dne 7. 11. 2014, č. j. 5 As 64/2014 - 42, a vypořádal se se všemi žalobními námitkami stěžovatele.

V.

Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

pokračování

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice ve věci plný úspěch měla, nicméně dle obsahu spisového materiálu jí nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalované nepřiznal.

Nejvyšší správní soud podotýká, že za náklady důvodně vynaložené k dosažení úspěchu ve věci žalované nepovažoval náklady na její právní zastoupení advokátem, neboť z průběhu dosavadního řízení a ze správního spisu je zjevné, že žalovaná je personálně i materiálně vybavena k tomu, aby byla schopna samostatně vystupovat v řízení před soudem v pozici správního orgánu.

Nejvyšší správní soud je však povinen zároveň rozhodnout i o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného zástupce stěžovatele advokáta Mgr. Františka Klímy, které podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. Odměna a hotové výdaje ustanoveného advokáta sice patří mezi náklady řízení ve smyslu § 57 s. ř. s., nejde však o náhradu nákladů řízení mezi jeho účastníky ve smyslu § 60 s. ř. s. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že v nyní souzené věci ustanovený advokát vykonal dva úkony právní služby, za které mu náleží odměna podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna ustanoveného advokáta tedy spočívá ve dvou úkonech právní služby, tj. první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a odůvodnění kasační stížnosti ze dne 31. 7. 2015 [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Sazba mimosmluvní odměny se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nepřistoupil zdejší soud ke zvýšení jeho nároku o částku odpovídající této dani. Ustanovenému advokátovi Mgr. Františkovi Klímovi tedy náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti (60) dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu